

Знания и чувства

written by Tim Jennings, M.D. | February 27, 2008

Тази седмица слушах библейска дискусия между мои приятели. Говореха за учениците на Христос и за страха, с който те се борели.

Тогава някой повдигна въпроса за връзката между нашите чувства и това, което знаем. Беше заявено: “Няма пряка връзка между това, което знаем и това, което чувстваме.” Човекът, който направи този коментар, допълни, че понякога си мисли, че хората искат той да се чувства виновен, ако има страх, но, продължи той, “страхът е естествена реакция, която не е свързана с това, което знаем; следователно няма нужда да се чувстваме виновни за това, че изпитваме страх”.

Докато слушах тази дискусия, осъзнах, че съществува неразбиране относно начинът, по който работят нашите умове, връзката между това, което знаем или мислим, че знаем, и нашите емоции, особено емоцията на страха. Съществува и объркване относно вината – трябва ли да се чувстваме виновни, ако имаме страх? Имам много пациенти – християни, които се чувстват виновни за притесненията, безпокойството и страха, вярвайки, че страховете им са доказателство за слаба вяра.

Представете си, че вървите сами през нощта и виждате странен човек, който идва право към

вас? Възможно ли е да се почувствате „уплашени“? Но какво става, ако осъзнаете, че този човек е вашият любящ баща или съпруг? Това знание би ли променило начина, по който се чувствате? Ще бъдат ли чувствата ви свързани с това, което знаете?

Ами ако сте болни от рак, но не го знаете? Как бихте се чувствали? А биха ли се променили чувствата ви, когато разберете? Ще бъдат ли чувствата ви свързани с това, което знаете? Ами ако разберете, че ракът е доброкачествен, това знание ще промени ли допълнително чувствата ви?

Библията ни казва, че в Едем, преди греха, е нямало страх, но веднага щом Адам и Ева съгрешиха, те бързо се скриха, защото вече се страхуваха. Библията също ни казва: “В любовта няма страх, но свършената любов изпъжда страха” (1 Йоан 4:18). Нашите умове не са създадени, за да изпитват страх; страхът е част от заразата на греха. Но не е нужно да се чувстваме виновни за това, че изпитваме страхове, защото всички сме родени в състояние, заразено от греха. Представете си, че мъж и жена, заразени с ХИВ, се събират, имат дете и детето е родено заразено с ХИВ. Какво погрешно е направило детето? Необходимо ли е да се чувства виновно? Не, но въпреки това изпитва пълната сила на болестта. Това е нашето състояние. Родени сме заразени със страх и егоизъм (известен още като грях). Не е по наша вина, затова не е нужно да се чувстваме виновни, че имаме тези склонности, но въпреки това неизбежно трябва да се справяме с пълната тежест на проблема.

Христос дойде да излекува това състояние, да премахне страха и егоизма и да възстанови в нас Неговата свършена любов. Като такъв, Той беше изкушаван по всякакъв начин, точно като нас, но без грях (Евреи 4:15). Библията казва, че сме изкушавани от нашите чувства (Яков 1:13), така и Христос преживя подобно изкушение, но изкушението не е грях. Христос дойде, за да възстанови свършения Си характер в нас, да избави сърцата и умовете ни от всеки страх и егоизъм и да ни възстанови до свършено единство с Отца. Така четем за онези, които са готови да се срещнат с Исус, когато Той отново дойде: „не обичаха живота си до толкоз, щото да бягат от смърт.” (Откровение 12:11). Свършената любов е изпъдила техния страх и те вече не се отдръпват назад, опитвайки се да спасят себе си, а вместо това са готови да дадат себе си за другите.

Всички сме родени заразени със страх и егоизъм и нашите чувства на страх и несигурност ни изкушават. Страхуваме се от отхвърляне, от финансов провал, притесняваме се за това, че няма да получим най-високи оценки, страх ни е от това да не ни обичат, да останем без препитание, да бъдем убити и т.н. Списъкът със страховете, с които хората се борят, е безкраен. Трябва да помним, че страхът е част от заразата на греха и Бог има план, който, когато бъде завършен, ще освободи сърцата ни от страх. Когато се възстанови единството ни с Бога, страховете ни ще бъдат изпъдени и любовта в нас ще бъде възстановена.

Да, вярно е, че не е нужно да се чувстваме виновни за това, че изпитваме чувство на страх, но не бива да приемаме тези чувства за нормални, а вместо това да копнеем за деня, в който Божията „свършена любов ще изгони всеки страх” от нашите сърца!